ميمبه گويره

Simbegwire

Rukia Nantale	

Rukia Nantale
Benjamin Mitchley
Agri Afshin
II 5
II 5
Okb \ English (جח)

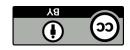
Global Storybooks

globalstorybooks.net

ه کویره \ Simbegwire

....65

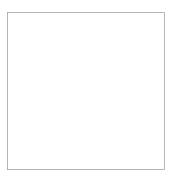
№ Rukia Nantale☑ Benjamin Mitchley☑ Agri Afshin (ckb)

This work is licensed under a Creative Commons Attribution 3.0 International License.

https://creativecommons.org/licenses/by/3.0

کاتی سیمبهگویّره دایکی مرد، ئهو زوّر خهمبار بوو. باوکی سیمبهگویّره ههموو ههولّی خوّی دا بوّ ئهوهی ئاگای له کچهکهی بیّت. ئهوان کهم کهم توانیان دووباره شادی بگهریّننهوه بوّ ناو ملّهکهیان بهبیّ بوونی دایکی سیمبهگویّره. ههموو بهیانییهك ئهوان دادهنیشتن و لهبارهی ئهو روّژهی له پیّشیان بوو قسهیان دهکرد. ههموو ئیّواران پیّکهوه چیّشتیان لیّ دهنا. دوای ئهوهی که قاپهکانیان دهشوشت، باوکی سیمبهگویّره یارمهتی کچهکهی دهدا بوّ ئهوهی وانهکانی بخویّنی.

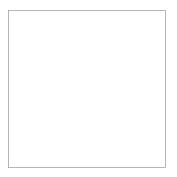
. . .

When Simbegwire's mother died, she was very sad. Simbegwire's father did his best to take care of his daughter. Slowly, they learned to feel happy again, without Simbegwire's mother. Every morning they sat and talked about the day ahead. Every evening they made dinner together. After they washed the dishes, Simbegwire's father helped her with homework.

پؤژێڬ باوکی سیمبهگوێره درهنگتر له کاتی خؤی هرتهوه هرلهوه. بانگی کچه کهی کرد: "کچم له کوێی؟" سیمبهگوێره بهرهو لای باوکی رای کرد. کاتێڬ سیمبهگوێره بینی باوکی دهستی ژنێکی گرتووه، له جێگای خؤی راوهستا. باوکی گوتی: "کچم من دهمههوی کهسێکی تایبهتت پی بناسێنم." به زهردهخهنهوه گوتی: "ئهمه ئانیتایه."

. . .

One day, Simbegwire's father came home later than usual. "Where are you my child?" he called. Simbegwire ran to her father. She stopped still when she saw that he was holding a woman's hand. "I want you to meet someone special, my child. This is Anita," he said smiling.

ئانیتا گوتی: "سڵاو سیمبهگوێره، باوکت لهبارهی تۆوه زوٚر شتی بوٚ باس کردووم"، به ڵام ئهو هیچ زهردهخهنهیه کی نیشان نهدا و دهستی سیمبهگوێرهی نهگرت. باوکی سیمبهگوێره زوٚر خوٚشحلٚ بوو. باوکی له بارهی ئهوه قسهی دهکرد، که چهنده خوٚشبهخت دهبن ئهگهر ههرسێکیان پێکهوه بژین. ئهو گوتی: "کچهکهم، هیوادارم که ئانیتا وهکودایکت پهسند بکهی."

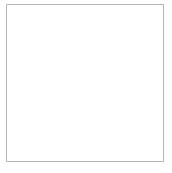
. . .

"Hello Simbegwire, your father told me a lot about you," said Anita. But she did not smile or take the girl's hand. Simbegwire's father was happy and excited. He talked about the three of them living together, and how good their life would be. "My child, I hope you will accept Anita as your mother," he said.

ههفتهی دواتر ئانیتا، سیمبهگویّره، پووری و منالهکانی پووری بۆ نانی ئیّواره بانگهیّشت کرد. چ خوانیّکی رازاوه! ئانیتا ههموو ئهو خواردنانهی دروست کردبوو که سیمبهگویّره حهزی لیّبوون، تا تیّربوون خواردیان. دواتر منالهکان خهریکی یاریکردن بوون و گهورهکان سهرقالّی قسهکردن بوون. سیمبهگویّره ههستی به شادی و باوه پ به خوّ بوون کرد. ئهو بریاری دا، که به زوویی بگهریّتهوه بوّ ملّهوه بوّ ئهوهی لهگهلّ باوکی و زردایکی پیّکهوه بژین.

. . .

The next week, Anita invited Simbegwire, with her cousins and aunt, to the house for a meal. What a feast! Anita prepared all of Simbegwire's favourite foods, and everyone ate until they were full. Then the children played while the adults talked. Simbegwire felt happy and brave. She decided that soon, very soon, she would return home to live with her father and her stepmother.

ثیانی سیمبه گویْره گورانی به سه رداهدت. ئه و چی دیکه کتی نه بوو که به یانیان له گه آل با وکی پیکه وه دابیشن. ئانیتا زفر به ی کاره کنی که به یانیان له گه آل با وکی پیکه وه دابیشن. ئانیتا زفر به ی کاره کنی مذابه وه ی به سیمبه گویژه ئه نجام ده دا، بفیه ئه و زفر هرندو و ده بوو و ئیتر نه پیده توانی شه وان ئه رکه کنی قوتا بخانه ی ئه نجام بدات. ئه و دوای خواردنی ئیواره یه کسه ر ده چو و ده خه وت. ته نیا شتیک که دانی پینی خوش بوو، لیفه یه کی په نگاوړه نگ بوو که دایکی پیک دابوو. باوکی هه ستی به وه نه کرد بووکه کچه که ی غه مگینه.

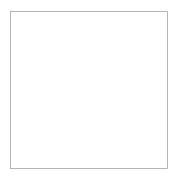
. . .

Simbegwire's life changed. She no longer had time to sit with her father in the mornings. Anita gave her so many household chores that she was too tired to do her school work in the evenings. She went straight to bed after dinner. Her only comfort was the colourful blanket her mother gave her. Simbegwire's father did not seem to notice that his daughter was unhappy.

بلوکی هه موو پؤژی سه ردانی کچه کهی ده کرد. له کوتاییدا له گه آن المیکا فیلیدا له گه آن نانیتا هرتن. ئه و ده ستی دریژ کرد بؤ ئه وهی ده ستی سیمبه گویره بگریت. دواتر گریا و گوتی: "بچکولانه که م من زور داوای لیبرووردنت لی ده که م، من هه له م کرد. ئایا ده رفه تیکی دیکه م پی لیبرووردنت لی ده که م بین مه له م کرد. ئایا ده رفه تیکی دیکه م پی ده ده ده ی باوکی کرد و بینی که پوخسریکی نیگه دانی هه یه، بویه به ره و لای نانیتا پؤیشت و ده سته خنی کرده و و باوه شی به نانیتادا کرد.

. . .

Her father visited her every day. Eventually, he came with Anita. She reached out for Simbegwire's hand. "I'm so sorry little one, I was wrong," she cried. "Will you let me try again?" Simbegwire looked at her father and his worried face. Then she stepped forward slowly and put her arms around Anita.

دوای چەند مانگنك باوکی سیمبهگویره پنی گوتن که دەبی بۆ ماوەیهك بهجنیان بهیْلیّت. "من دەبیّ سەفەر بکەم له بەر کارەکەم، به ڵام من دەزانم که ئیّوه ئاگاتان له یهکتر دەبیّ." سیمبهگویره خەمبار بوو، به ڵام باوکی ههستی پی نهکرد. ئانیتاش هیچی نهگوت، هەروەها ئەویش خۆشحل نهبوو.

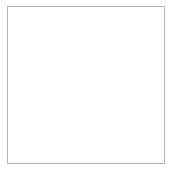
. . .

After a few months, Simbegwire's father told them that he would be away from home for a while. "I have to travel for my job," he said. "But I know you will look after each other." Simbegwire's face fell, but her father did not notice. Anita did not say anything. She was not happy either.

سیمبهگویّره خهریکی یاریکردن بوو لهگهڵ مناڵهکانی پووری که له دوورهوه باوکی بینی. ئهو دهترسلا لهوهی که باوکی تووڕه بیّت، بۆیه هه ڵاتهوه ژووهوه خوّی شاردهوه، به ڵام باوکی بهرهو لای روّیشت و گوتی: "سیمبهگویّره، توّ باشترین دایکت بوّخوّت دوّزیوهتهوه. کهسیّك که توّی خوّش دهویّت و له توّ تیّدهگات. من شانازیت پیّوه دهکهم و خوّشم دهویّی." ئهوان لهسهر ئهوه ریّککهوتن که سیمبهگویّره تا ئهو کلاتهی پیّی خوّش بی له لای پووری بمیّنی تهوه.

. . .

Simbegwire was playing with her cousins when she saw her father from far away. She was scared he might be angry, so she ran inside the house to hide. But her father went to her and said, "Simbegwire, you have found a perfect mother for yourself. One who loves you and understands you. I am proud of you and I love you." They agreed that Simbegwire would stay with her aunt as long as she wanted to.

شته کان تا ده هات بؤ سیمبه گویّره خراپتر ده بوو. نه گه ر سیمبه گویّره کاره کانی هانه وه ی نه نجام نه دابا یان گلهیی کردبا، نه وا نانیتا لیی ده دا. له کاتی نانی نیواره نانیتا زفربه ی خوارد نه که ی ده خوارد و ته نیا که میّکی بؤ سیمبه گویّره ده هیشته وه. سیمبه گویّره هه موو شه ویله ده گریا و لیفه که ی دایکی له باوه ش ده گرت تا خه وی لیّده که وت.

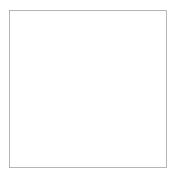
• • •

Things got worse for Simbegwire. If she didn't finish her chores, or she complained, Anita hit her. And at dinner, the woman ate most of the food, leaving Simbegwire with only a few scraps. Each night Simbegwire cried herself to sleep, hugging her mother's blanket.

كتون باوكى هتهوه هرنى، بينى كه ژووره كهي سيمبه گويْره كهسى لون نيه، بؤيه به نيگهرانييهوه له ئانيتاي پرسى: "چى ږووي داوه؟ "ژنه كهي گوتى كه سيمبه گويْره هه لاتووه. دواتر گوتيشى: "من داوام لئ كردووه كه پنّزم لئ بگرى، به لام لهوانه يه من زفر سه ختگير بووبم." باوكي هله كهي جئ هئيشت و به رهو جوْگه له كه به پئ كهوت. دواتر به رده وام بوو تا گهيشته ئه و گوندهي خوشكه كهي لئ ده ژيا بؤ ئه وهي بزاني كه ئايا ئه و سيمبه گويْرهي نهديوه.

. . .

When Simbegwire's father returned home, he found her room empty. "What happened, Anita?" he asked with a heavy heart. The woman explained that Simbegwire had run away. "I wanted her to respect me," she said. "But perhaps I was too strict." Simbegwire's father left the house and went in the direction of the stream. He continued to his sister's village to stream. He continued to his sister's village to find out if she had seen Simbegwire.

بهیانییهك، سیمبهگویّره درهنگ له خهو ههستا. ئانیتا بهسهریدا قیژاند کرد: "ئهی تهمبهڵ!" ئهو سیمبهگویّرهی لهسهر تهختی نوستنهکه فریّدایه خوارهوه. لیّفهخوٚشهویستهکهی له بزهریّك گیری کرد و درا.

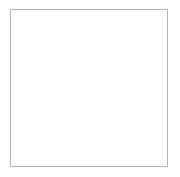
. . .

One morning, Simbegwire was late getting out of bed. "You lazy girl!" Anita shouted. She pulled Simbegwire out of bed. The precious blanket caught on a nail, and tore in two.

پورهکهی سیمبهگوێرهی بردهوه هاێی خوٚی ئهو خواردنی گهرمی پێدا و ڕێگهی دا که سیمبهگوێره به لێفهکهی دایکییهوه بخهوێ. ئهو شهوه سیمبهگوێره ههر گریا تا خهوی لێ کهوت. بهڵام ئهم گریانه له خوٚشیان بوو، له بهر ئهوهی دهیزانی که پوورهکهی باش ئاگای لێی دهبێت.

. . .

Simbegwire's aunt took the child to her own house. She gave Simbegwire warm food, and tucked her in bed with her mother's blanket. That night, Simbegwire cried as she went to sleep. But they were tears of relief. She knew her aunt would look after her.

سیمبه گویّره زؤر پهشؤک بوو. ئهو برپیاری دا که له هر رابک. سیمبه گویّره پارچه کانی لیفه کهی دایکی و هه ندی خواردنی پیچایه وه و هرآه کهی به جی هیشت. ئه و به و ریگایه دا رؤیشت که باوکی پییدا رؤیشتبوو.

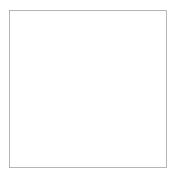
. . .

Simbegwire was very upset. She decided to run away from home. She took the pieces of her mother's blanket, packed some food, and left the house. She followed the road her father had taken.

ئوو ژنه سهری بهرز کردهوه و سهیری داره کهی کرد. کترتی چاوی به کچه بچکولانه که که وت که له تکه لیفه یه کی پین بوو، هرواری کرد: "سیمبه گویزه، برازاکه م!" ژنه کتنی دیکه ش دهستیان له جل شوشتن هه لگرت و یارمه تی سیمبه گویزه یان دا که له داره که بیهیننه خواره وه، پووری سیمبه گویزه ی له باوه ش گرت و هه و نی دا ژیری بکته وه.

. .

This woman looked up into the tree. When she saw the girl and the pieces of colourful blanket, she cried, "Simbegwire, my brother's child!" The other women stopped washing and helped simbegwire to climb down from the tree. Her aunt hugged the little girl and tried to comfort her.

کاتی خوّر ئاوا بوو، سیمبهگویّره بهسهر کهوت بوّ سهر داریّکی بهرز که له نزیك جوّگهلهیهک بوو. لهسهر لقی دارهکه جیّگا خهوی خوّی چاک کرد. سیمبهگویّره بهر لهوهی خهوی لیّ بکهویّ، ههر گوّرانی دهگوت: "دایه، دایه، دایه، توّ به جیّت هیّشتم. توّ بهجیّت هیّشتم و ئیتر نهگهرایهوه. باوکم چی دیکه منی خوّش ناویّ. دایه توّ کهی دیّیتهوه؟ توّ به جیّتهیّشتم."

. . .

When it came to evening, she climbed a tall tree near a stream and made a bed for herself in the branches. As she went to sleep, she sang: "Maama, maama, maama, you left me. You left me and never came back. Father doesn't love me anymore. Mother, when are you coming back? You left me."

رۆژى داھاتوو سيمبهگوێره دووباره گۆرانييهكەى گوتەوه. كاتێك ژنهكان ھاتن بۆ ئەوەى له جۆگەلەكە جلوبەرگ بشۆن، گوێيان له گۆرانييهكى خەمناك بوو كە لە بەرزايى دارەكەوە دەنگى دەھات. ئەوان وايان زانى ئەو دەنگە بەھۆى لەرينەوەى گەڵاى دارەكەوەيە كە با دەيانجوڵێنێ، بۆيە بەردەوام بوون لە كارەكەى خۆيان، بەڵام يەكێك لە ژنەكان زۆر بە سەرنجەوە گوێى بۆ گۆرانييەكە راگرت.

. . .

The next morning, Simbegwire sang the song again. When the women came to wash their clothes at the stream, they heard the sad song coming from the tall tree. They thought it was only the wind rustling the leaves, and carried on with their work. But one of the women listened very carefully to the song.